

ELS NOMS DE PERSONA A MENORCA (1979-1999)

Ismael Pelegrí i Pons

1. Introducció

En els darrers vint anys, els noms propis de persona que s'empren a Menorca han seguit unes tendències determinades que són l'objecte del nostre estudi. Per bé que la saviesa popular deia clarament que de "Joans, Tonis i ases, n'hi ha per totes les cases", o que els noms més freqüents de cada població de l'illa tenien relació amb el seu patró (així, as Castell no hi mancaven Jaumes, ni Bartomeus a Ferreries, ni Joans a Ciutadella, etc.), calia demostrar de manera rigorosa fins a quin punt açò, que possiblement fa cinquanta anys era cert, encara seguia vigent. També, interessava saber si tots aquests Joans i Tonis eren açò o *Juanes y Antonios*. En altres paraules: si bé fins a 1977 qualsevol inscripció en el registre civil s'havia de fer en llengua castellana, l'aparició, aquell mateix any, de la Llei 17/1977 i, tres anys després, de la Circular de la Direcció General de Registres i del Notariat de 2-7-1980, va possibilitar l'entrada de les diferents llengües de l'Estat en un àmbit en el qual, fins a la data, havien estat prohibides. Sembla que aquestes dues resolucions, que igualen la llengua catalana amb la castellana (i les de la resta de l'Estat) a l'hora d'inscriure en els registres els noms propis de persones, va fer innecessària l'aparició de cap article que hi fes referència a la Llei de normalització lingüística de 1986. Tot i açò, creim que aquest és un indicador més que ens ajuda a comprovar fins a quin punt el català va recuperant la normalitat que li pertoca.

Així, aquest estudi es vertebrava, en realitat, a partir de dos vessants ben diferenciats, tot i que alhora relacionats entre ells. En primer lloc, ens situam de ple en l'onomàstica, la

branca de la lingüística que estudia els noms propis. Així, dedicam la primera part del treball a mostrar quins són els antropònims o noms de persona més emprats a Menorca en la seva globalitat. En segon lloc, ens centrarem en la llengua en què apareixen aquests noms, ja sigui des de la visió global o des de les realitats corresponents als diferents anys d'estudi dels vuit municipis de l'illa. En aquesta part, més sociolingüística, s'ha volgut parlar un major esment a l'estudi de la presència de la llengua catalana en els antropònims emprats a Menorca. Açò no es pot fer sense tenir en compte les altres llengües emprades, i és a partir de l'anàlisi comparada que hem pogut arribar a saber quina és la tendència que segueix el català en aquest camp.

2. Metodologia

Aquest treball vol ser una anàlisi dels noms i llurs llengües emprats durant els darrers vint anys a Menorca. Per açò, s'ha considerat pertinent agafar-ne cinc de mostra: 1979, 1984, 1989, 1994 i 1999. D'aquests, se n'han extret la totalitat dels noms inscrits en els diferents registres civils de l'illa (un per cada municipi), 3.955 en total. Creim que aquestes dades són prou significatives per demostrar les tendències seguides en aquest àmbit d'ús de la llengua.

El procés d'extracció i compilació de les dades s'ha fet a partir de la visita als diferents registres civils per part de l'autor de l'estudi, el qual ha consultat i ha extret personalment totes les dades que apareixen en l'informe. En aquest procés han aparegut la majoria dels problemes amb què s'ha trobat la realització d'aquest estudi. En primer lloc, no tots els registres corresponents a un mateix any es troben inscrits en un mateix volum. Açò es deu al fet que, des del començament de la dècada dels noranta, es permet registrar els fillets i filletes acabats de néixer al municipi on han nascut o al municipi de residència dels seus pares. Abans, aquests registres només es podien fer als municipis de

naixement dels infants, i la majoria d'ells ho feien o bé a l'hospital de Maó o bé al desaparegut Hospital Municipal de Ciutadella. En el moment en què aquesta nova regulació es va aplicar, es van permetre els trasllats de les inscripcions de qui ho desitgés al registre civil del municipi de residència dels pares. Aquests trasllats es van fer en anys que no són objecte d'estudi i, per tant, la seva recerca va ser molt més complicada. Tot i açò, creim que la mostra aconseguida és suficientment exhaustiva.

Un altre dels problemes amb què s'ha trobat l'estudi es relaciona amb la inscripció dels mateixos noms. En els llibres del registre civil les inscripcions dels fillets i filletes apareixen escrites amb majúscules i, malauradament, sense accents en la majoria dels casos. Açò ha suposat un greu problema. A l'hora de classificar els noms en funció de l'idioma en què estan escrits, molts d'ells s'han quedat en una ambigüitat català/castellà que un accent hauria desfet (ja sigui cap a un cantó o cap a l'altre). Per exemple, un nom com MARIA apareixia sense accent, és a dir, amb la grafia catalana. Una possible solució hauria estat classificar-lo com a nom català. Però aquest nom també apareixia de la mateixa manera en compostos del tipus MARIA DEL CARMEN, nom castellà tot i l'absència de l'accent. Per açò, en el primer cas, hem considerat MARIA com a nom ambigu i, en el segon, MARÍA DEL CARMEN com a nom castellà, i l'hem regularitzat afegint-li l'accent que li mancava, ja que en aquest cas no hi havia cap ambigüitat. Conseqüentment, sempre que ha estat possible, hem regularitzat l'ortografia dels noms, pel que fa als accents. Així, ADRIA ha passat a ser ADRIÀ, JOSE ha passat a ser JOSÉ, etc.

Amb açò, entram en la classificació que hem seguit a l'hora de estudiar l'idioma emprat en les inscripcions. Hem creat vuit variables, les quatre primeres de les quals pertanyen a les diferents llengües de l'Estat (català, euskera, gallec i castellà). Les altres quatre responen a una classificació feta a partir dels resultats obtinguts del recompte

dels noms que no entraven en cap de les quatre categories anteriors. Així, s'ha creat una variable per a aquells noms d'origen anglogermànic i una altra per als noms d'origen marroquí. La variable “Altres” recull aquells noms l'origen dels quals no pertany a cap de les llengües anteriors, aquells noms dels quals desconeixem l'origen i alguns noms compostos els termes dels quals apareixen en llengües diferents. D'açò darrer, n'és un exemple el nom GEMMA LUISA LOMAX (català + castellà + anglogermànic). Finalment, la variable “Ambigu” agrupa aquells noms que realment són ambigus (bàsicament en català i castellà), com per exemple David o Catalina, i aquells que, com hem vist, són ambigus per manca d'accentuació. D'aquestes variables, no n'apareixerà la que es refereix al gallec, ja que en els anys estudiats no s'ha trobat cap nom que es pugui considerar escrit en aquesta llengua. I, malauradament, s'ha de dir que la variable que es refereix a les ambigüitats és la més emprada, amb diferència; cosa que demostra la importància que tenen els accents en l'ortografia. De fet, algunes de les conclusions a què arribi aquest estudi no seran prou exhaustives a causa d'aquest fet, totalment evitable.

Finalment, s'ha de remarcar que, en un principi, vam preveure tenir en compte els canvis de nom; és a dir, fer un seguiment d'aquells noms que havien estat canviats, ja sigui per traduir-los a la llengua pròpia o bé per reflectir el nom amb què eren conegudes unes persones determinades, perquè crèiem que aquesta seria una dada interessant per a l'estudi. Res més lluny de la realitat: els resultats va ser decebedors. D'aproximadament 4.000 noms, només hi ha hagut 26 canvis, dels quals 11 han servit per traduir el nom al català (per exemple, LORENZO s'ha canviat per LLORENÇ), mentre que la resta obeeixen a altres motius (ALAIN passa a ALAN, FRANCISCA a FANNY, etc.).

3. Els noms propis de persona emprats a Menorca (1979-1999)

Una vegada fet el recompte, veurem quins són els noms més emprats en les darreres dues dècades a Menorca, de manera global. Dividits per sexes, les dues relacions només reflectiran els noms més emprats; és a dir, aquells que representin més d'un 0,25 % del total dels quasi 4.000 mots que componen la mostra (en altres paraules, aquells que hi apareixen 10 o més vegades):

Taula 1. Noms masculins més emprats a Menorca (1979-1999)

Nom	Total
DAVID	82
DANIEL	61
ANTONIO	49
MARC	45
CARLOS	44
JUAN	40
JOAN	37
JOSEP	33
IVAN	30
JAVIER	29
FRANCISCO	26
JOSÉ	26
ALEJANDRO	26
JORDI	24
XAVIER	23
SERGIO	23
LLUÍS	22
MIGUEL	21
SERGI	19
RAFAEL	18
RUBEN	18
RAUL	18
MIGUEL ÀNGEL	17
OSCAR	17
ANTONI	16
MANUEL	16
PEDRO	16

ALBERTO	16
Nom	Total
JOSÉ ANTONIO	15
GABRIEL	15
JAUME	15
JORGE	15
JESÚS	14
FRANCESC	14
VÍCTOR	14
ALEX	14
ISMAEL	13
CRISTIÁN	13
SEBASTIÁN	13
ISAAC	13
FRANCISCO JAVIER	13
PERE	12
LLORENÇ	12
ALBERT	12
JOSÉ MANUEL	11
PAU	11
LUIS	11
JUAN JOSÉ	11
EDUARDO	10
MIQUEL	10
JUAN CARLOS	10
SAMUEL	10
BORJA	10
SANTIAGO	10

Taula 2. Noms femenins més emprats a Menorca (1979-1999)

NOM	Total
CRISTINA	47
MARIA	47
LAURA	46
MARTA	40
NURIA	39
MARINA	34
SARA	33
CATALINA	30
CLARA	28
ANDREA	27
MARGARITA	24
SONIA	23
GEMMA	22
ANA	21
EVA	21
SANDRA	20
MARIA TERESA	19
AINA	19
JULIA	19
SILVIA	18
PAULA	18
JUDIT	18
RAQUEL	18
JÚLIA	16
MONICA	16
CAROLINA	16

JUDITH	16
ESTER	15
ALBA	15
ROSER	14
NOEMÍ	14
ANA MARÍA	14
VANESA	14
NEUS	13
PATRICIA	13
JÈSSICA	13
NATALIA	13
ANTONIA	13
MAGDALENA	13
MIRIAM	13
ELENA	12
CATERINA	12
ANNA	12
EVA MARIA	11
JUANA MARÍA	11
IRENE	11
TERESA	11
VERONICA	10
ANGELA	10
NOELIA	10
CLAUDIA	10
LIDIA	10
MARÍA DEL CARMEN	10

El buidatge fet dels llibres de registre reflecteix una gran riquesa en els noms: 1.558 noms diferents en 3.995 registres estudiats. Sorprèn el fet que els noms masculins més emprats siguin els de DAVID i DANIEL, seguits per ANTONIO; tot i que s'observa que els noms tradicionals (ANTONI o ANTONIO i JOAN o JUAN) es troben en posicions destacades, a més de formar part d'un gran nombre de noms compostos. Pel que fa als noms femenins, s'ha de fer notar la gran varietat que hi trobam, si bé el que hi predomina és el de MARIA, que hi apareix sol o formant part de molts compostos.

4. La llengua catalana i els noms propis de persona a Menorca (1979-1999)

Dels noms que apareixen en els 3.955 registres en què es basa el nostre estudi, els més nombrosos són els que fan referència a la llengua castellana i els ambigus. Pel que fa a aquests darrers, una gran majoria obeeixen a l'absència d'accents en les majúscules. Aquestes dades s'han de contrastar de manera diacrònica, ja que si en termes globals els noms castellans són els més emprats, cal desglossar aquesta dada en funció dels respectius anys de l'estudi. També cal fer la comparació sincrònica, ja que el nombre de noms no es correspon amb el nombre de vegades que aquests apareixen. Per açò, la taula següent és prou significativa:

Taula 3. Idioma dels noms en relació amb els anys d'estudi a Menorca

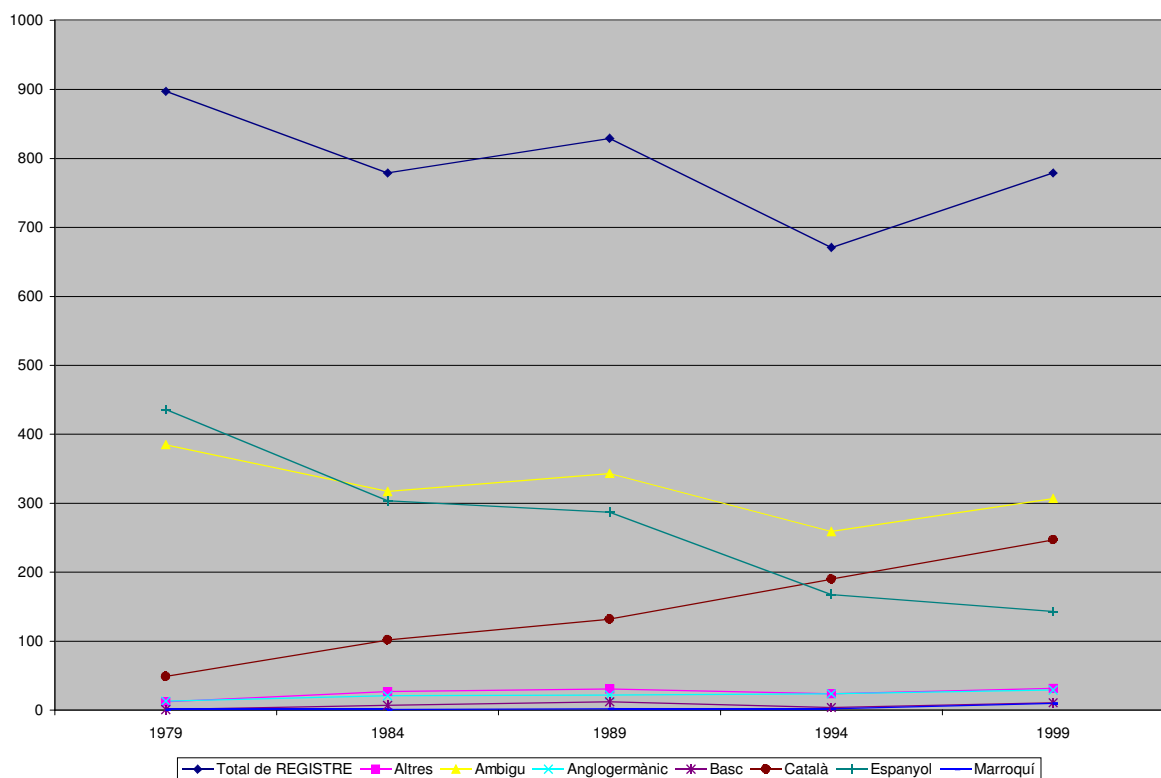
ANY	Total	Altres	Ambigu	Angloger.	Basc	Català	Castellà	Marroquí
1979	897	12	385	13	1	49	436	1
1984	779	27	317	21	7	102	304	1
1989	829	31	343	22	12	132	287	2
1994	671	24	259	24	4	190	168	2
1999	779	32	307	29	11	247	143	10

En aquesta taula ja s'observa quina és l'evolució del català en el camp dels noms propis de persona a l'illa de Menorca. Si bé a l'any 1979 només hi ha 49 noms catalans sobre un total de 897, és a dir un 5,5% del total, l'any 1999 la situació mostra que el català ha anat penetrant en aquest àmbit d'ús, lentament però segura. En el darrer any de l'estudi, els noms catalans representen el 31,7% del total dels noms (247 dels 779 noms). Si la trajectòria continua mantenint aquest ritme, l'objectiu de la normalització lingüística durà camí d'assolir-se. El canvi de tendència el trobam en la dècada dels noranta. Abans, els noms catalans només representaven, com a màxim, el 16% de la totalitat dels noms; però en la darrera dècada les xifres es disparen i passen a representar un 28,5 % el 1994 i, reduint el creixement, tot i mantenir-se a l'alça, el 31% el 1999. El creixement de l'ús de la llengua catalana fa que el de la llengua castellana es redueixi,

passant de l'hegemonia absoluta mostrada el 1979, en què copsava el 48,5 % dels registres (436 noms sobre un total de 897), a la realitat de 1999, en què en representa el 18,3% (143 de 779). I, açò, comptant amb el gran nombre de noms ambigus que hi apareixen, el 40% aproximat de tots els registres de cada any, amb la qual cosa es demostra la regularitat d'aquest valor. Pel que fa a les altres variables, els noms anglogermànics experimenten un creixement quasi imperceptible, i el mateix podríem dir dels noms de la variable "Altres". Pel que fa al basc, la seva tendència és irregular, tot i que quasi sempre es manté en uns valors testimonials, el mateix que podem dir dels noms marroquins, malgrat l'augment considerable que aquests experimenten entre 1994 i 1999, tot rompent la tendència immobiliària demostrada fins al moment. En resum, l'evolució dels idiomes dels noms propis de persona a Menorca en aquests darrers vint anys quedaria reflectida gràficament com representam a continuació (*vid.* pàgina següent):

Evolució dels idiomes dels noms propis a Menorca (1979-1999)

Tot i que aquesta gràfica mostra unes dades prou clares, hauríem de veure què passa a cada població en concret, perquè les tendències no són les mateixes; és a dir, l'evolució de la llengua catalana és diferent en funció dels diferents municipis de l'illa, com veurem tot seguit.

Pel que fa a Alaior, les dades sobre l'evolució dels diferents idiomes dels noms propis es resumeix en la taula següent:

Taula 4. Evolució idiomàtica dels noms d'Alaior (1979-1999)

IDIOMA	Total	1979	1984	1989	1994	1999
Altres	19	2	3	7	2	5
Ambigu	127	29	29	26	20	23
Anglogermànic	18		2	7	2	7
Basc	4			1	2	1
Català	58	4	8	9	14	23
Espanyol	111	32	28	24	13	14
Marroquí	3	1			1	1

En aquesta població ens trobam amb una quantitat anual de noms ambigus molt regular al llarg dels anys, tot i que en la dècada dels noranta sembla tendir a la baixa. Pel que fa al català, aquest idioma passa de representar el 5,9% del total dels noms de 1979 al 31% de 1999. La tendència és paral·lela a la de l'illa de Menorca en el seu conjunt. Així, els noms en castellà passen del 47% de 1979 al 19% de 1999. La resta de valors no es consideren gaire significatius. En aquesta població, també, el canvi en la tendència de la relació castellà-català es dona a partir de la darrera dècada, en què el català acaba superant clarament el castellà com a idioma emprat a l'hora de posar nom als acabats de néixer.

En el cas de Ciutadella la taula reflecteix unes dades lleugerament diferents a les d'Alaior. Tot i que es manté regular el nombre de noms ambigus, al voltant del 40% cada any, l'evolució de la llengua catalana és aquí molt més clara. Si el 1979 els noms

inscrits en aquest idioma representaven només el 6,5% del total, el 1994 ja en representen el 36,4%, i el 1999 el 37,5%. Tot i que la tendència s'atura en el darrer any de la mostra, en aquesta població l'evolució de la llengua catalana és més primerenca que en la majoria dels pobles estudiats. Paral·lelament, el castellà passa d'ocupar el 50% dels registres el 1979 al 13,5% de 1999. A Ciutadella, els noms bascos, marroquins, anglogermànics i els corresponents a la variable "Altres" registren tendències irregulars, però la seva significació és mínima.

Taula 5. Evolució idiomàtica dels noms de Ciutadella (1979-1999)

IDIOMA	Total	1979	1984	1989	1994	1999
Altres	28	4	3	10	5	6
Ambigu	576	132	111	132	85	116
Anglogermànic	23	1	6	4	3	9
Basc	6		4			2
Català	327	21	48	68	86	104
Espanyol	447	158	93	101	57	38
Marroquí	3		1	1		1

Quant a l'evolució dels noms propis de persona a Castell, començarem dient que els noms marroquins són testimonials i només n'apareixen el 1999. Pel que fa a la resta de dades, els noms ambigus representen un percentatge molt alt del total dels noms registrats, ja que arriben al 45% el 1984. La resta dels anys estudiats aquesta dada es manté entre el 36% i el 39%. Pel que fa al català, en aquesta població també és perceptible la milloria d'aquesta llengua a partir de la seva evolució al llarg dels anys. Passa del minso 8% de 1979 al 26% de 1999; és a dir, en aquesta població l'evolució no ha estat tan notable com en altres. L'espanyol, 50% dels registres el 1979, disminueix fins al 18% el 1999 i, per tant, no és aquesta llengua la que causa l'evolució lenta del català. La causa cal cercar-la en l'augment dels noms de la variant "Altres" (7,5% dels noms de 1999) o en el fet de comptar de manera regular amb una sèrie de noms anglogermànics i, fins i tot bascos, que lleven possible percentatge al català en una població en què la

mostra és petita i cada nom representa entre l'1% i l'1,5% del percentatge total dels noms.

Taula 6. Evolució idiomàtica dels noms des Castell(1979-1999)

IDIOMA	Total	1979	1984	1989	1994	1999
Altres	15	2	2	1	3	7
Ambigu	155	26	31	35	26	37
Anglogermànic	12	1	2	3	4	2
Basc	9	1	3	2		3
Català	54	6	5	7	11	25
Espanyol	139	36	29	30	27	17
Marroquí	2					2

Les poblacions des Mercadal i es Migjorn Gran, per la seva part, presenten una dificultat afegida: el reduït nombre de registres que hi trobam. Són poblacions petites i, per tant, el nombre de naixements anuals és baix. Amb açò, volem dir que l'anàlisi d'aquestes dades possiblement no és tan fiable com en altres poblacions en què la mostra estadística és més alta.

Tot i açò, as Mercadal es comprova la disminució gradual dels noms ambigus, que passen del 48% de 1979 al 28% de 1999; mentre que els noms anglogermànics i els de la variable “Altres” presenten valors poc significatius. Pel que fa a la llengua catalana, aquesta pateix un increment regular, i passa de l'11% de 1979 al 42% de 1999, mentre que el castellà retrocedeix del 37% de 1979 fins al 14,2% de 1999, seguint, en part, la tendència general de l'illa de Menorca.

Taula 7. Evolució idiomàtica dels noms des Mercadal(1979-1999)

IDIOMA	Total	1979	1984	1989	1994	1999
Altres	3		2		1	
Ambigu	45	13	10	10	6	6
Anglogermànic	4	1	1			2
Basc	2			1		1
Català	26	3	4	3	7	9
Espanyol	35	10	9	9	4	3

As Migjorn Gran, en canvi, la situació no té res a veure amb la de la resta de Menorca. Aquí augmenten els noms ambigus (del 14,2% de 1979 al 80% de 1999), mentre que la presència del català és testimonial (no hi ha cap registre ni el 1979 ni el 1999). Pel que fa al castellà, també retrocedeix, ja que passa del 85% de 1979 a desaparèixer el 1999. Tot i que la mostra, com ja s'ha dit, és molt baixa, en una població com aquesta es demostra clarament la importància dels noms ambigus, la majoria dels quals no ho serien si en els llibres de registres els noms apareguessin accentuats.

Taula 8. Evolució idiomàtica dels noms des Migjorn Gran (1979-1999)

IDIOMA	Total	1979	1984	1989	1994	1999
Altres	1					1
Ambigu	18	2	2	4	6	4
Català	3		1	1	1	
Espanyol	24	12	6	4	2	

Tot i que a Ferreries la mostra tampoc no és molt elevada, aquí sí que s'hi aprecia la tendència general que es dona a l'illa de Menorca; és a dir, alt nombre de noms ambigus, augment del català i descens del castellà. Els noms anglogermànics i el de la variable "Altres" no són significatius. Cenyint-nos a les dades, l'ambigüitat significa el 52,5% de l'any 1979 (xifra molt elevada) i el 31,5% de 1999 (un valor més en la línia general). El català passa del minso 5% de 1979 al 42,5% de 1999, valor que concorda amb la tendència illenca. El castellà, per la seva part, disminueix, ja que passa del 42,5% de 1979 al 20,3 de 1999 i se situa així en la tònica general. Aquestes xifres, però, s'han de relativitzar, com ja hem dit, pel fet que es tracta d'una mostra baixa.

Taula 9. Evolució idiomàtica dels noms de Ferreries (1979-1999)

IDIOMA	Total	1979	1984	1989	1994	1999
Altres	4		1	1		2
Ambigu	88	21	19	11	20	17
Anglogermànic	2		1			1
Català	60	2	12	6	17	23
Espanyol	69	17	17	15	9	11

El cas de Maó és molt significatiu si el comparem amb la resta de l'illa, amb l'excepció coneguda des Migjorn Gran. En aquesta població, tot i l'augment de la presència del català, aquesta llengua en cap moment no supera els valors de la llengua castellana, un fet que si es donava en les altres poblacions (de manera espectacular en alguns casos). Açò demostra que Maó pateix una mancança en aquest àmbit de la normalització lingüística. Segons les dades, a Maó, el nombre de noms ambigus és alt, tal vegada un poc més que a la resta de pobles de l'illa (entre un 40 i un 45% entre 1979 i 1999). Pel que fa a l'evolució del català, aquesta llengua passa d'un esquifit 3,5% el 1979 a un 24% el 1994, percentatge en el qual es queda estancat (24% el 1999). Aquesta dada és important, ja que permet comprovar com, el català, a més de patir un augment molt lent, s'estanca en arribar a un valor força baix (només una quarta part dels noms són catalans el 1999 quan, per exemple, a Ciutadella ho són més de la tercera part). D'altra banda, a Maó, la llengua castellana evoluciona a la baixa (48% el 1979); però també s'estabilitza en el 24% el 1994 i el 1999, i es mou en uns registres "normals"; és a dir, redueix la seva presència considerablement tot i que no arriba a les cotes que trobam en altres poblacions. Una altra dada significativa és l'aparició i l'augment que es dona de noms marroquins i bascos, mentre que els noms de la variable "Altres" i els anglogermànics es mantenen en una certa regularitat (*vid.* taula 17, a la pàgina següent).

Taula 10. Evolució idiomàtica dels noms de Maó (1979-1999)

IDIOMA	Total	1979	1984	1989	1994	1999
Altres	43	4	10	9	11	9
Ambigu	532	146	107	111	78	90
Anglogermànic	34	7	4	6	10	7
Basc	11			6	2	3
Català	161	12	21	30	47	51
Espanyol	457	156	112	90	46	53
Marroquí	8			1	1	6

Finalment, pel que fa a la població de Sant Lluís, tot i que la mostra és petita, les dades reflecteixen una tendència semblant a la global de l'illa. En aquesta població s'ha de destacar que els noms de la variable “Altres” i els noms anglogermànics hi tenen una forta presència (hi ha anys en què aquests superen els catalans). Quant a l'ambigüitat, es manté alta, entre el 30% i el 45% (tot i que l'any 1984 només és del 25%); mentre que l'evolució de la llengua catalana parteix d'un únic registre el 1979 (només un 2,8%) i arriba al 32% de 1999, un valor que situa el català en consonància amb la resta de l'illa. Pel que fa als noms castellans, a Sant Lluís, passen del 42,8% dels registres de 1979 al 19% de 1999.

Taula 11. Evolució idiomàtica dels noms de Sant Lluís (1979-1999)

IDIOMA	Total	1979	1984	1989	1994	1999
Altres	13		6	3	2	2
Ambigu	70	16	8	14	18	14
Anglogermànic	16	3	5	2	5	1
Basc	3			2		1
Català	31	1	3	8	7	12
Espanyol	56	15	10	14	10	7

5. Conclusió

Un cop vistes i analitzades les dades, podem arribar a dues conclusions que ja s'han intuït al llarg de l'estudi. Pel que fa a la part onomàstica, cal concloure que els noms més tradicionals són encara els més emprats a Menorca, tot i que l'aparició de noms com David i Daniel a poblacions com Maó fan que aquests dos noms siguin els més emprats a tota l'illa. Tot i açò, la presència de noms com Joan (i Juan), Antoni (Antonio) i Maria, demostra que són la base dels antropònims menorquins.

Pel que fa a l'estudi sociolingüístic d'aquests noms, s'ha comprovat com la llengua catalana ha anat recuperant el lloc que li pertoca com a llengua pròpia de Menorca en un àmbit d'ús que és prou significatiu per mesurar la incidència de la normalització lingüística a l'illa. Hem vist, però, que tot i la tendència global de l'illa, hi

ha dos municipis que no segueixen la tònica general: les poblacions des Migjorn i Maó. També, en aquest apartat, hem vist com el gran nombre d'ambigüitats degudes a la manca d'accents en els llibres dels registres civils ha fet que les dades no hagin estat tan exhaustives com hom hauria desitjat.

6. Bibliografia

- ALBAIGÈS I OLIVART, Josep M.- *Diccionari de noms de persona i llur significat*. - Barcelona: Edicions 62, 1980.
- MIRALLES I MONTSERRAT, Joan i LLULL MARTÍ, Antoni).- *Catàleg de noms propis de persona*. - Palma: Universitat de les Illes Balears, 1989.

7. Agraïments

Aquest treball no s'hauria fet així sense la col·laboració de les persones següents, a les quals els estic molt agraït: Diana Prieto, Juan Majuelos, Domènec Arcalís i Serafí Pons Barro.

També vull agrair al personal dels diversos registres civils de Menorca les facilitats que m'han donat a l'hora d'elaborar aquest treball.